

Sygn. akt I C 1845/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 listopada 2017 r.

Sąd Okręgowy w Krakowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący : SSO Andrzej Żelazowski

Protokolant: protokolant Agnieszka Uchto

po rozpoznaniu w dniu 7 listopada 2017 r. w Krakowie

na rozprawie

sprawy z powództwa **Z. Z.**

przeciwko **S. Z.**

o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną

I. uznaje za bezskuteczną w stosunku do powoda umowę darowizny i ustanowienia służebności mieszkania – lokalu mieszkalnego nr (...), położonego w budynku nr (...) przy ul. (...) w K., objętego księgą wieczystą nr (...), prowadzoną przez Sąd Rejonowy dla Krakowa-Podgórze w Krakowie, zawartą w dniu 29 października 2012r. pomiędzy L. B. i K. B. oraz pozwaną S. Z. w Kancelarii Notarialnej w K. przy ul. (...) przed notariuszem A. G., Rep. A nr (...) – co do wierzytelności powoda stwierdzonej nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu nakazowym w dniu 13 czerwca 2016r. przez Sąd Okręgowy w Krakowie sygn. akt IX GNC 694/16;

II. zasądza od pozwanej S. Z. na rzecz powoda Z. Z. kwotę 11.621 zł (słownie złotych: jedenaście tysięcy sześćset dwadzieścia jeden) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1845/16

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 14 listopada 2017 roku

Powód Z. Z. w pozwie z dnia 17 października 2016 r. (k. 2-7) skierowanym przeciwko S. Z. wniósł o uznanie za bezskuteczną względem niego na podstawie art. 527 §1 k.c. czynności prawnej, tj. zawartej przez notariuszem A. G. prowadzącą kancelarię notarialną w K., przy ul. (...) (Repertorium A nr (...)) umowy darowizny i ustanowienia służebności mieszkania - nieruchomości stanowiącej lokal mieszkalny nr (...), położony w budynku nr (...), przy ulicy (...) w K., o powierzchni użytkowej 55,70 m⁽²⁾, do której przynależy piwnica (...), o powierzchni 2,16 m⁽²⁾, wraz z udziałem w części nieruchomości wspólnej, dla której to nieruchomości lokalowej Sąd Rejonowy dla Krakowa-Podgórze w Krakowie Wydział IV Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...), zawartej pomiędzy K. B. i L. B., a S. Z. (pozwaną) w dniu 29 października 2012 r., a stwierdzonej tytułem zabezpieczającym - nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 13 czerwca 2016 r., wydanym przez Sąd Okręgowy w Krakowie, Wydział IX Gospodarczy, w sprawie sygn. IX GNC 694/16.

Na uzasadnienie powód wskazał, że w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej w 2011 r. dokonywał sprzedaży na rzecz L. B. i P. K. materiałów budowlanych. W dniu 18 kwietnia 2013 r. w Kancelarii Notarialnej przed

notariuszem P. L. L. B. i P. K. działający jako wspólnicy spółki cywilnej pod nazwą: „Przedsiębiorstwo- Produkcyjno- Usługowo- Handlowe (...) s.c. L. B., P. K.” z siedzibą w N. oświadczyli, iż Z. Z. przysługuje wobec nich wierzytelność w kwocie:

- 82.173,53 zł z tytułu niezapłaconych faktur VAT;
- 4.416,62 zł z tytułu odsetek za zwłokę od płatności nieuregulowanych w terminie;
- 14.483,76 zł z tytułu odsetek za zwłokę od płatności nieuregulowanych w terminie.

Przedmiotowym aktem dłużnicy zawarli ugode, na podstawie której zobowiązali się pod rygorem egzekucji wypłacić na rzecz powoda solidarnie łącznie kwotę 88.073,91 zł w terminie do dnia 31 maja 2014 r. Ponadto pozwani oświadczyli, że poddają się egzekucji co do obowiązku solidarnej zapłaty na rzecz powoda kwoty 88.073,91 zł z odsetkami i innymi kosztami.

Powód podał, że w związku z brakiem dobrowolnej zapłaty wniósł przeciwko dłużnikom pozew o zapłatę w postępowaniu nakazowym. Powodowi przysługuje wierzytelność wynikająca z tytułu zabezpieczenia - nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym, na podstawie którego L. B. został zobowiązany do zapłaty na rzecz powoda kwoty 88.073,91 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie oraz kwoty 6.518 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Powód podniósł, że L. B. nie posiada żadnego majątku, z którego możliwe byłoby prowadzenie skutecznej egzekucji należności. Jedyny wartościowy składnik majątku - nieruchomości lokalowa obciążona jest hipotekami, do egzekucji przystąpiło kilku wierzycieli. Powód podkreślił, że L. B. wraz z małżonką K. B. wyzbyli się lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w K. przy ul. (...) w drodze darowizny dokonanej na rzecz córki S. Z. - pozwanej. Następnie pozwana ustanowiła na rzecz rodziców w przedmiotowej nieruchomości nieodpłatną i dożywotnią służebność mieszkania.

Jak podał powód, L. B. był niewypłacalny już w dacie dokonywania darowizny na rzecz swojej córki, gdyż już wtedy pozostawał względem powoda w opóźnieniu w spłacie kwoty ponad 80.000 zł. Zaskarżona czynność prawna w postaci darowizny pogłębiła stan niewypłacalności dłużnika, bowiem wyzbył się on w ten sposób istotnego składnika majątkowego w stosunku do wysokości ciążącego na nim zadłużenia. W ocenie powoda nie budzi wątpliwości, iż wyzbycie się składnika majątkowego wartego zgodnie z oświadczeniami stron umowy darowizny 280.000 zł już po powstaniu roszczeń powoda było celowym działaniem dłużnika mającym na celu udaremnienie zaspokojenia się przez powoda. Nadto, pomiędzy umową darowizny, której stroną był dłużnik L. B., a jego niewypłacalnością oraz pokrzywdzeniem wierzyciela zachodzi związek przyczynowy, tj. darowizna dokonana przez dłużnika doprowadziła do pogłębienia się jego niewypłacalności.

Powód wskazał, iż zaskarżoną czynnością dłużnik doprowadził do ustanowienia na swoją rzecz oraz swojej żony służebności mieszkania w darowanej nieruchomości lokalowej. Zdaniem powoda celem zawarcia umowy darowizny było wyzbycie się wartościowego składnika majątkowego jedynie w celu pokrzywdzenia wierzycieli, skoro zgodnie z umową w lokalu mają nadal zamieszkiwać dłużnik i jego małżonka, lecz pod innym tytułem prawnym, nie podlegającym egzekucji.

Jak wynika z treści księgi wieczystej o numerze (...) oraz treści umowy darowizny obdarowana - pozwana w niniejszej sprawie - jest córką dłużnika L. B. i jego żony K. B., a ponadto zamieszkuje pod tym samym adresem co dłużnik, niewątpliwie jest zatem osobą bliską w rozumieniu art. 527 § 3 k.c. Ponadto, pozwana uzyskała korzyść - własność nieruchomości bezpłatnie, w drodze umowy darowizny.

Pozwana S. Z. w odpowiedzi na pozew (k. 62-65) wniosła o oddalenie powództwa w całości.

Odnosząc się do żądań zawartych w pozwie pozwana wskazała, iż nie jest prawdziwe twierdzenie, jakoby darowizna jaką uczynili na jej rzecz rodzice miała na celu pokrzywdzenie wierzycieli. Podała, że w dacie dokonywania darowizny ani ona, ani jej matka K. B. nie miały jakichkolwiek informacji, aby ojciec pozwanej L. B. miał trudności finansowe w ramach prowadzonej działalności gospodarczej. Również L. B. zaprzeczył, jakoby motywem jego działania było

pokrzywdzenie wierzyciela. Darowizna uczyniona na rzecz pozwanej miała związek z sytuacją zdrowotną matki pozwanej, która jest osobą częściowo sparaliżowaną, po udarze, wymagającą stałej opieki osób trzecich. Również ojciec pozwanej, jak podała, ma poważne problemy zdrowotne, stwierdzono u niego guza mózgu. Według pozwanej okoliczności te sprawiły, że rodzice celem zabezpieczenia minimum egzystencji, tj. by mieć zapewnioną opiekę w chorobie darowali na jej rzecz mieszkanie, a ona w zamian ustanowiła nieodpłatną i dożywotnią służebność mieszkania i zobowiązała się zapewnić rodzicom opiekę w chorobie i starości.

Pozwana podała, że wbrew twierdzeniom zawartym w pozwie, czynność dokonana przez jej ojca nie miała na celu pokrzywdzenie jakiegokolwiek wierzyciela, jak również nie była formą wyzbycia się majątku. Podniosła, iż nie miała żadnej wiedzy, by jej ojciec miał jakiegokolwiek zaległości płatnicze i był zadłużony, jak również nigdy nie działała celem pokrzywdzenia powoda, bądź jakiegokolwiek innej osoby

W piśmie procesowym z dnia 28 marca 2017 r. (k. 114-123) pełnomocnik pozwanej wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów pomocy prawnej udzielonej pozwanej z urzędu oświadczając, że nie zostały one uiszczone w żadnej części.

Pozwana wskazała, że przyczyną zawarcia umowy z dnia 29 października 2012 roku był stan zdrowia jej matki i pogarszający się stan zdrowia jej ojca. W wyniku zawarcia umowy miało dojść do przeniesienia własności nieruchomości w zamian za zobowiązanie się pozwanej do zapewnienia dożywotniej opieki, a nadto ustanowienia nieodpłatnej dożywotniej służebności mieszkania. Pozwana podniosła, że zawarta umowa nie była darowizną na jej rzecz, mimo, że umowa ta została nazwana „umową darowizny i umową ustanowienia służebności mieszkania”. Umowa zawarta pomiędzy stronami odpowiada treści i właściwości umowy dożywocia, a nie darowizny. Umowa z dnia 29 października 2012 r. nie miała po stronie pozwanej charakteru nieodpłatnego, bowiem po jej stronie powstało zobowiązanie wynikające z ograniczonego prawa rzeczowego, tj. ustanowienia na rzecz małżonków B. prawa nieodpłatnej i dożywotniej służebności mieszkania polegającej na prawie korzystania przez nich z przedmiotowego lokalu i zamieszkiwania w nim, czyli świadczenie polegające na znoszeniu używania nieruchomości, które miało charakter odpłatny w tym znaczeniu, że można określić jego wartość, mimo że nie została ona wprost wskazana w akcie notarialnym, połączone ze zobowiązaniem do zapewnienia opieki i pielęgnowania w chorobie i starości. Małżonkowie B. nie dokonali bezpłatnego przysporzenia na rzecz pozwanej, ale przenieśli własność nieruchomości w zamian za ich opiekę oraz obciążanie nieruchomości służebnością mieszkania na ich rzecz.

Nadto, pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczenia powoda przeciwko wspólnikom spółki cywilnej. W jej ocenie domaganie się ochrony ze skargi pauliańskiej przedawnionej wierzytelności, mając na względzie charakter odpowiedzialności osoby trzeciej nie zasługuje na ochronę.

Pozwana wskazała również, że w dacie 29 października 2012 r. L. B. i P. K. dysponowali dużym majątkiem, zatem zbycie lokalu objętego żądaniem pozwu nie zostało dokonane przez L. B. ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli. Wartość posiadanych przez nich nieruchomości wielokrotnie przekraczała bowiem wierzytelność powoda.

W dacie zawarcia umowy z dnia 29 października 2012 r. ani pozwana, ani jej matka K. B. nie posiadały wiedzy, by L. B. posiadał trudności finansowe w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą. Z samego faktu pokrewieństwa nie można domniemywać wiedzy pozwanej o stanie bieżących interesów ojca. Pozwana w dacie czynności była osobą pełnoletnią zamieszkującą z własną rodziną, a relacja z ojcem koncentrowała się wokół stanu zdrowia matki pozwanej.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 29 października 2012 roku w Kancelarii Notarialnej w K. przy ulicy (...) przed notariuszem A. G., K. B. i L. B. przenieśli na rzecz córki S. Z. w drodze darowizny, stanowiący ich własność na prawach wspólności ustawowej majątkowej małżeńskiej lokal mieszkalny nr (...), położony w budynku przy ulicy (...) w K., dla którego Sąd Rejonowy dla Krakowa – Podgórze w Krakowie, IV Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...).

Pozwana S. Z. ustanowiła na nabytej nieruchomości na rzecz swoich rodziców nieodpłatną i dożywotnią służebność mieszkania polegającą na prawie korzystania przez uprawnionych z przedmiotowego lokalu i zamieszkiwania w nim, na co K. i L. B. wyrazili zgodę (§ 6). Pozwana zobowiązała się zapewnić darczyńcom opiekę pielęgnacyjną w chorobie i starości (§ 7).

dowód: odpis księgi wieczystej nr (...), stan z dnia 17 października 2016 r., k. 20-25; odpis aktu notarialnego Repertorium A numer: (...) z dn. 29 października 2012 r., k. 26-30.

L. B. - ojciec pozwanej S. Z. i P. K., oboje działający jako jedyni (...) Spółki Przedsiębiorstwo – Produkcyjno - Usługowo- Handlowe (...) s.c. z siedzibą w N. w dniu 18 kwietnia 2013 r. przed notariuszem P. L. w Kancelarii Notarialnej w L. (...) oświadczyli, że Z. Z. (powodowi) przysługują wobec nich wymagalne wierzytelności:

a) 82.173,53 zł z tytułu niezapłaconych faktur VAT;

b) 4.416,62 zł z tytułu odsetek za zwłokę od płatności nieuregulowanych w terminie, które zostały już uregulowane, natomiast odsetki nie zostały uregulowane;

c) 14.483,76 zł z tytułu odsetek za zwłokę od płatności nieuregulowanych w terminie, natomiast odsetki nie zostały uregulowane.

L. B. i P. K. oświadczyli, że zobowiązują się do zapłaty ww. kwot i poddają się na podstawie art. 777 § 1 pkt. 5 k.p.c. egzekucji wprost z aktu notarialnego do kwoty 110.000 zł.

dowód: wypis aktu notarialnego Repertorium A nr 2530/2013 - akt poddania się egzekucji, poświadczonego za zgodność z oryginałem, k. 14-18, zeznania świadka M. Z., k. 165-166.

Na podstawie tytułu egzekucyjnego - nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Okręgowy w Krakowie, wydział IX Gospodarczy w dniu 13 czerwca 2016 r., sygn. akt IX GNc 694/16, Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Krakowa- Śródmieścia w Krakowie P. R. prowadzi postępowanie egzekucyjne z wniosku Z. Z. przeciwko L. B. i P. K., sygn. akt KM 485/16. Egzekucja na dzień 13 października 2016 r. okazała się bezskuteczna.

dowód: nakaz zapłaty z dn. 13 czerwca 2016 r., sygn. akt IX GNc 694/16, k. 19; pismo Komornika Sądowego z dn. 24 sierpnia 2016 r., k. 31, z dn. 13 października 2016 r., k. 32.

(...) Spółki Przedsiębiorstwo – Produkcyjno - Usługowo- Handlowe (...) s.c. byli właścicielami 2 lokali mieszkalnych, jednakże zostały one zajęte i zbyte na poczet wierzytelności przysługujących w stosunku do Spółki innym podmiotom. Dłużnik w chwili obecnej nie posiada majątku, nie pracuje, uzyskuje dochody z tytułu zasiłku opiekuńczego na małżonkę, która jest osobą po wylewie, niezdolną do samodzielnej egzystencji, w kwocie ok. 500,00 zł miesięcznie.

dowód: zeznania świadka L. B., k. 157-158, zeznania świadka R. Z., k. 158, zeznania świadka J. C., k. 166, zeznania pozwanej, k. 170

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Powód Z. Z. wystąpił o uznanie za bezskuteczną w stosunku do niego umowy darowizny, zawartej w dniu 29 października 2012 r., wywodząc swe roszczenia z instytucji skargi pauliańskiej z art. 527 i n. k.c., skierowanej przeciwko pozwanej S. Z..

Zgodnie z art. 527 § 1 k.c. gdy skutek czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową, każdy z wierzycieli może żądać uznania tej czynności za bezskuteczną w stosunku do niego, jeżeli dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli, a osoba trzecia o tym wiedziała lub przy

zachowaniu należytej staranności mogła się dowiedzieć. Czynność prawna dłużnika jest dokonana z pokrzywdzeniem wierzycieli, jeżeli wskutek tej czynności dłużnik stał się niewypłacalny albo stał się niewypłacalny w wyższym stopniu, niż był przed dokonaniem czynności (§ 2). Jeżeli wskutek czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli uzyskała korzyść majątkową osoba będąca w bliskim z nim stosunku, domniemywa się, że osoba ta wiedziała, iż dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli (§ 3).

Według natomiast art. 528 k.c. jeżeli wskutek czynności prawnej dokonanej przez dłużnika z pokrzywdzeniem wierzycieli osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową bezpłatnie, wierzyciel może żądać uznania czynności za bezskuteczną, chociażby osoba ta nie wiedziała i nawet przy zachowaniu należytej staranności nie mogła dowiedzieć się, że dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli.

Na podstawie przytoczonych wyżej przepisów można wskazać, że aby uprawniony mógł skutecznie skorzystać z ochrony pauliańskiej, konieczne jest spełnienie następujących przesłanek: 1/ istnienie konkretnej wierzytelności przysługującej stronie powodowej, 2/ istnienie czynności prawnej, na podstawie której strona pozwana uzyskała korzyść majątkową, 3/ wykazanie, że czynność prawna została dokonana z pokrzywdzeniem wierzyciela, 4/ świadomość pokrzywdzenia strony powodowej istniejąca u dłużnika oraz 5/ wiedza strony pozwanej lub możliwość dowiedzenia się przy zachowaniu należytej staranności o tym, że dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli.

Dla zastosowania skargi pauliańskiej wszystkie wymienione przesłanki muszą wystąpić kumulatywnie, a ciężar ich udowodnienia co do zasady - zgodnie z regułą dowodową wyrażoną w art. 6 k.c. - obciąża wierzyciela, który jest uprawniony do zaskarżenia czynności prawnej dłużnika.

Powodowi przysługuje w stosunku do dłużnika L. B. wierzytelność wynikająca z nakazu zapłaty, wydanego przeciwko m.in. dłużnikowi na kwotę 88.073,91 zł wraz z odsetkami i kosztami postępowania.

W okolicznościach niniejszej sprawy nie budzi, w ocenie Sądu, wątpliwości, że umowa z dnia 29 października 2012 roku została zawarta z pokrzywdzeniem wierzycieli. Nawet jeżeli umowa darowizny faktycznie stanowiła realizację już od dawna powziętego zamiaru przeniesienia własności w zamian za zapewnienie darczyńcom opieki i pielęgnowania w chorobie i starości, na tle zasad doświadczenia życiowego nie sposób nie uznać, że jej zawarcie pozostaje w związku z posiadanymi przez dłużnika zobowiązaniami finansowymi związanymi z prowadzeniem działalności gospodarczej.

W oparciu o ustalone okoliczności nie budzi także wątpliwości, że zawierając umowę dłużnik działał z pokrzywdzeniem wierzycieli bowiem wskutek tej czynności stał się niewypłacalny w co najmniej wyższym stopniu niż przed jej dokonaniem (art. 527 §2 k.c.). O ile bowiem przyjąć, że prowadzona egzekucja przysługującego powodowi roszczenia skierowana do lokalu mogłaby doprowadzić do skutecznego zaspokojenia należności powodów, L. B. wyzbył się tego składnika majątku, w dacie zawierania umowy z pozwaną składnik ten stanowił istotny składnik majątku dłużnika, do którego mogła zostać skierowana skuteczna egzekucja należności powoda, gdyż dłużnik wyzbył się innych nieruchomości, z których powód mógłby się zaspokoić. W świetle przeprowadzonego postępowania dowodowego, Sąd nie miał wątpliwości, że umowa darowizny lokalu mieszkalnego udaremniła w istotny sposób możliwość zaspokojenia się powoda i była działaniem dokonany z pokrzywdzeniem wierzyciela

Odnosnie braku świadomości dłużnika co do pokrzywdzenia wierzyciela (powoda) to należy podnieść, iż pozwana nie obaliła skutecznie domniemania, o którym mowa w art. 527 § 3 k.c., zgodnie z którym gdy korzyść majątkową uzyskała osoba pozostająca w bliskim stosunku dla dłużnika domniemywa się, że wiedziała, iż dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli. Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego sprawy, obdarowana została pozwana S. Z., która niewątpliwie jest osobą bliską dłużnika w rozumieniu przywołanego przepisu ze względu na fakt, iż jest jego córką. Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego należało przyjąć, że osoba trzecia (pозwana) o zamiarze dłużnika wiedziała, a przynajmniej mogła zdawać sobie sprawę z przyczyn obdarowania. Ciężar dowodu w takiej sytuacji przeszedł z powoda na pozwaną, która była zobligowana udowodnić, że nie wiedziała ona o działaniu dłużnika na szkodę wierzycieli poprzez zawarcie umowy darowizny. W ocenie Sądu pozwana w żaden sposób nie wykazała, iż takiej wiedzy nie posiadała, ponadto nie wykazała, że istniała inna motywacja do zawarcia umowy. Z

treści aktu notarialnego, stanowiącego dokument urzędowy, nie wynika, jakoby umowa ta miała zostać zawarta w celu zapewnienia opieki matce. W szczególności okoliczność ta nie znajduje potwierdzenia w treści zeznań, o których przesłuchanie wnioskowała pozwana, a to L. B., J. C. i R. Z..

Nie zasługuje na uwzględnienie zarzut przedawnienia zaskarżonej wierzytelności. Wierzytelność stwierdzona została tytułem wykonawczym, wobec czego termin jej przedawnienia wynosi lat 10 stosownie do art. 125 §1 k.p.c. Termin ten liczy się do dnia uprawomocnienia się orzeczenia co oznacza, że ponad wszelką wątpliwość dotychczas termin nie upłynął.

Ponieważ istotne dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności zostały, w ocenie Sądu, dostatecznie wyjaśnione na podstawie przeprowadzonych już dowodów pominął Sąd pozostałe wnioski dowodowe stron, a w szczególności wniosek pozwanej o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka K. B. oraz opinii biegłych lekarzy na okoliczność stanu zdrowia świadka; zbędne było nadto odnoszenie się przez Sąd do pozostałych zgłaszanych przez strony twierdzeń i zarzutów (art. 217 §3 k.p.c.).

Wobec powyższego, Sąd orzekł jak w punkcie I sentencji wyroku, biorąc za podstawę przywołane przepisy.

O kosztach procesu pomiędzy stronami orzekł Sąd na zasadzie art. 98 § 1 i 3 i art. 99 k.p.c. oraz § 2 pkt 6 i § 15 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804 – w brzmieniu obowiązującym do dnia 26.10.2016 r.) obciążając nimi stosownie do wyniku procesu w całości pozwaną jako stronę przegrywającą sprawę; na koszty te składa się poniesiona przez powoda opłata należna od pozwu w kwocie 4.404 zł i wynagrodzenie pełnomocnika powodów będącego radcą prawnym w kwocie 7.200 zł oraz poniesiona przez pełnomocnika opłata skarbową od udzielonego mu pełnomocnictwa w kwocie 17 zł. Sąd nie uwzględnił żądania zwrotu kosztów postępowania zabezpieczającego w kwocie 60,00 zł wobec ich niewykazania przez powoda.